

Ἐάν οἱ φιλίες τῶν ἀνθρώπων μοιάζουν μέ τίς φιλίες τῶν λαῶν, ἐμεῖς, τί εἶδους φίλοι εἴμαστε;

Ἐντύπωση προκαλεῖ τόν τελευταῖο καιρό, ἡ υἰοθέτηση τοῦ ὄρου Δύση, ἀπό λαούς οἱ ὁποῖοι πρῖν κάποιους αἰῶνες, θεωροῦσαν ὑποτιμητικό τόν χαρακτηρισμό. Ἰδίως στήν κοινή Εὐρωπαϊκή πολιτική συσπείρωση ἐναντίον τῆς Ρωσίας, ὁ ὅρος Δύση, κραδαίνεται σάν φλάμπουρο τοῦ Καλοῦ, τοῦ Δικαίου, τοῦ Φιλάνθρωπου, ἐναντίον τῆς “Ἀνατολικῆς πολιτικῆς κρυψίνου, διαφθορᾶς καί ἀνισότητος”!

Ἐπίσης μεγάλη ἐντύπωση μοῦ προκάλεσε ἕνα podcast τῆς Ρωσικῆς Ἱστορίας, γραμμένο ἀπό Δυτικό Ἱστορικό, τό ὁποῖο παρακολούθησα (πρῖν τήν ἐχθρική πολιτική πόλωση) ὅπου, μετά τήν γενική ἀνάλυση τῆς Ρωσικῆς Ἱστορίας (πάντα σέ σχέση μέ τή Δυτική Ἱστορική ἄποψη τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ) ὁ ὁμιλητής κατέληξε στήν σημερινή πολιτική κατάσταση τῆς Ρωσίας, μετά τήν πώση τοῦ Κομμουνισμοῦ. «Ἡ Ρωσική κοινωνία, εἶπε, ἐπουλώνει τίς πληγές της, ἐπιστρέφοντας στίς παραδοσιακές Ἀξίες της καί στήν ἐθνική της συνείδηση, πράγματα συνδεδεμένα μέ τήν Ὁρθόδοξη Πίστη της, μετά ἀπό τόν διωγμό πού ὑπέστη ἡ Ἐκκλησία της κατά τή διάρκεια τῶν ἑβδομηντα περίπου χρόνων τοῦ ἀθεϊστικοῦ καθεστώτος. «Ὅμως, κατέληξε μέ ἀπροκάλυπτο κυνισμό, *τώρα πού ἀνοίξαν τά σύνορα, θά δοῦμε πόσο θά ἀντέξουν αὐτές οἱ ἀξίες, στήν εἰσβολή τοῦ δυτικοῦ τρόπου ζωῆς, δηλαδή, στόν καπιταλισμό, στίς ἀπαιτήσεις τῶν νέων γιά ἕναν ἐλεύθερο τρόπο ζωῆς καί διασκέδασης, ὅπως καί στίς ἀπαιτήσεις καί στήν πίεση τῶν ὁμοφυλοφίλων γιά ἐπίσημη κρατική καί Ἐκκλησιαστική ἀναγνώριση. Πόσο θά ἀντέξουν οἱ Ἀξίες τους στήν εἰσβολή τῶν νέων ἡθῶν;*»!

Μπροστά, λοιπόν, σέ αὐτή τήν κυνική ὁμολογία τῆς, φαινομενικά, ὄχι ἐχθρικής -τότε- ἀλλά ὑποτιθέμενης φιλικῆς προσέγγισης καί μέ τήν εὐκαιρία τῶν γενεθλίων στίς 2 Ἀπριλίου τοῦ ἰδρυτῆ τῆς Δύσης, τοῦ **Καρλομάγνου**, δέν μπόρεσα νά ἀποφύγω μιάν ἐθνική καί συνειδησιακή αὐτοκριτική.

Τετρακόσια χρόνια μετά τήν ὀριστική κατάλυση τῆς Δυτικῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἀπό Γερμανικά φῦλα, ἔρχεται ἕνας Γερμανός, γεννημένος στό Ἄαχεν, νά αὐτοκηρυχθεῖ **Imperator Romanorum**, βάζοντας τόν ἑαυτό του πάνω ἀπό τόν αὐτοκράτορα τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, τοῦ ὁποῖου τόν τίτλο ὑποβίβασε σέ **Imperator Graecorum**. Αὐτός εἶναι ὁ πατέρας τῆς Δύσης!

Δέν εἶναι σκοπός μου νά μιλήσω ἱστορικά, γιατί θά πρέπει νά γράψω πολλά. Σκοπός μου εἶναι νά μιλήσω γιά τούς ἀνθρώπινους χαρακτήρες, γιατί τά ἔθνη, στό σύνολό τους, ἔστω καί ἂν ὑπάρχουν ἐξαιρέσεις στούς πολῖτες τους, ἐκφράζουν ἀπό ἕναν ἀνθρώπινο χαρακτήρα. Ἐρχεται, ἐπομένως, ἡ Δύση (ἡ ὁποία, τότε, σάν στόχο, στή θέση, πού σήμερα βρίσκεται ἡ Ρωσία, εἶχε τήν Ἀνατολική Ρωμα-

ϊκή αὐτοκρατορία) καί λέει: Ἐγώ εἶμαι ἡ Ρωμαϊκή αὐτοκρατορία! Δέν ἔχει σημασία ἂν σέ ὅλα της τά χρόνια ἐγώ τήν πολεμοῦσα, δέν ἔχει σημασία ἂν ἐγώ τήν διέλυσσα, τήν διέλυσσα γιά να γίνω ἐγώ αὐτή. Καί δέν ἔχω ἐπικυρίαρχο! Δέν θά ἀναγνωρίσω οὔτε κἄν συναυτοκράτορα. Δέν ἀναγνωρίζω καί δέν νομιμοποιῶ αὐτούς πού συνέχισαν τήν αὐτοκρατορία, πού ἐγώ κατέλυσα! Τούς ἀνακηρύσσω ἐχθρούς μου καί ἀρχίζω τόν πόλεμο. Ὅσο κι ἂν βλέπω ὅτι ὑστερῶ, ποτέ μου δέν θά τό παραδεχτῶ. Θά πολεμήσω σέ ὅλα τά ἐπίπεδα. Θά ἀρπάξω τά ἐδάφη τους, θά ἀρπάξω τίς γνώσεις τους, θά ἀρπάξω τόν πλοῦτο τους, θά ἀρπάξω τή ψήμη τους, θά ἀρπάξω τόν θαυμασμό τῶν ἄλλων λαῶν γιά αὐτούς, θά ἀρπάξω τή θέση τους, ὅπως ἀκριβῶς ἀρπάξα τή θέση τῶν Ρωμαίων. Ὅ,τι δέν μπορῶ νά τό ἀρπάξω, θά τό καταστρέψω!

Ὅλοι λίγο-πολύ ξέρετε πῶς τό πέτυχε, τελικά, ἡ Δύση νά μᾶς κάνει Γραικούς καί ραγιαδες καί νεοέλληνες. Καί, τό χειρότερο, πῶς πέτυχε νά μᾶς κάνει νά εἴμαστε καί εὐχαριστημένοι γιά τήν κατάντια μας. Ἐχει τήν πεποίθηση ὅτι θά καταφέρει νά ἰσοπεδώσει τή Ρωσία, γιατί ἔχει τήν πείρα τοῦ πῶς ἰσοπέδω-

Ὁ Καρλομάγνος μέ Εὐρωπαϊκό κοστούμει σιό φόντο τῆς Ε.Ε.!

σε μιά αὐτοκρατορία χιλίων καί παραπάνω χρόνων, ἕναν λαό πού, ἂν καί εἶχε ἐλαττώματα καί κάποιες φορές ἔδειξε ἄθλια συμπεριφορά, στήν πλειοψηφία του ἦταν μέγανος ἀκόμα καί στή μικρότητά του καί γενναῖος καί Ἅγιος!

Καί μᾶς ἔφτασε στή σημερινή κατάντια μας, πού χειρότερη δέν γίνεται. Μᾶς ἔφερε στή θέση νά τούς προσκυνᾶμε καί να τούς ἀναγνωρίζουμε σάν ἐπικυρίαρχους καί ἀφέντες μας καί νά λέμε μόνοι μας ὅτι «ἀνήκομεν εἰς τήν Δύσην»! Καί νά πουλᾶμε τούς ἀδερφούς μας, πού μᾶς ἀγαποῦν καί μᾶς ἐκτιμοῦν ἀκόμη,

παρά τὰ χάλια μας. Ἐμεῖς ξεχάσαμε «*τί χάσαμε, τί ἔχουμε, τί μᾶς πρέπει*», κατὰ τὸν ποιητὴ, ἐκεῖνοι ὅμως δὲν ξεχάσαν ὅτι πῆραν τὴν Ὁρθοδοξία καὶ τὴ γλῶσσα τοὺς ἀκόμη καὶ τὸν πολιτισμὸ τοὺς ἀπὸ τὴν Ἁγία Ἀνατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, πού εἴμαστε κάποτε, προτοῦ γίνουμε Δύση.

Ἐξομιοθήκαμε καὶ στό ἦθος τοὺς. Πρὶν λίγα χρόνια βομβάρδιζαν τοὺς ἀδερφούς μας τοὺς Σέρβους, τοὺς δυσφημοῦσαν σάν δολοφόνους καὶ ἐγκληματίες πολέμου κι ἔμεῖς δὲν ξεσηκωθήκαμε νὰ τοὺς ὑπερασπίσουμε. Τοὺς ἀδερφούς μας τοὺς Ρώσους ὄχι μόνον δὲν τοὺς ὑπερασπιζόμαστε, ἀλλὰ τοὺς ἀπομονώνουμε χωρὶς κἂν νὰ κάνουμε διάλογο μαζί τοὺς καὶ νὰ τοὺς ἐλέγξουμε γιὰ ὅ,τι ἄδικο ἢ ἱστορικά ἀπαράδεκτο κάνουν. Ἐχουμε τὴν ἴδια Πίστη, ἔχουμε δεσμούς πού δὲν σπᾶνε. Οἱ γνήσιοι φίλοι δὲν χωρίζονται ἀπὸ τοὺς φίλους τοὺς, δὲν τοὺς ἐγκαταλείπουν ὅταν οἱ ἄλλοι τοὺς κατηγοροῦν. Στέκονται δίπλα τοὺς καὶ τοὺς βοηθοῦν νὰ δοῦν ἀκόμα καὶ τὸ λάθος τοὺς καὶ γίνονται γέφυρα ἀνάμεσα σέ αὐτούς καὶ στοὺς κατηγορούς τοὺς. Τί φίλοι εἴμαστε ἔμεῖς; Ἐμεῖς προσπαθοῦμε νὰ μποῦμε καὶ στὰ ἐσωτερικά τοὺς καὶ νὰ τοὺς διαιρέσουμε καὶ νὰ τοὺς ὑποσκάψουμε καὶ νὰ κλονίσουμε ἀκόμα καὶ τὴν Πίστη τοὺς στὴν Ἐκκλησία τοὺς. Ξεπεράσαμε τὰ ἀφεντικά μας σέ σκληρότητα καὶ ὑποκρισία. **Θρηνοῦμε τοὺς Οὐκρανοὺς νεκρούς. Γιατί δὲν θρηνοῦμε καὶ τοὺς Ρώσους νεκρούς; Αὐτοὺς δὲν τοὺς γέννησαν μητέρες; Αὐτοὶ δὲν εἶναι ἀδερφοὶ μας Ὁρθόδοξοι;**

Βγάλαμε δίσκο στὶς ἐκκλησίες μας καὶ μαζέψαμε τρόφιμα καὶ ἄλλα εἶδη γιὰ νὰ στείλουμε βοήθεια στοὺς Τούρκους σεισμόπληκτους –καὶ καλά κάναμε. Καί, μάλιστα, Ἐπίσκοπός μας καυχήθηκε γιὰ τὴν φιλανθρωπία μας στοὺς ὄχι τόσο φιλικούς γείτονές μας! Γιὰ τοὺς φίλους μας, ὅμως, δείχνουμε τὴν ἴδια στοργή; Ποιὸς φίλος ἀδιαφορεῖ γιὰ τοὺς φίλους τοῦ καὶ καλοπιάνει τοὺς ἐχθρούς τοῦ; Ἡ ἡλίθιος πρέπει νὰ εἶναι, ἢ ἀπίστευτα κακός!

Δὲν θέλω νὰ σκεφτῶ οὔτε ὅτι εἴμαστε λαὸς ἡλιθίων, οὔτε ὅτι εἴμαστε λαὸς κακῶν ἀνθρώπων. Πιστεύω ὅτι εἴμαστε λαὸς ὠραίων ἀνθρώπων, μεγάλων ἀνθρώπων, πού, γιὰ κάποιους λόγους ἔχουν ἀποπροσανατολιστεῖ καὶ ἔχουν χάσει τὴν καθαρὴ κρίση τοὺς. Ἦρθε ὅμως ἡ ὥρα νὰ τὰ βροῦμε. **Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ δοῦμε ὅτι δὲν ἀνήκουμε στὴ Δύση. Οὔτε στὴν Ἀνατολή. Οὔτε στό Βορρᾶ. Οὔτε στό Νότο. Ἀνήκουμε στό χῶμα πού πότισε μὲ τὸ αἷμα Ἀγίων καὶ Μαρτύρων! Ἀνήκουμε στὴ γενεὰ αὐτῶν πού κατανόησαν ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ γιὰ αὐτὸ ἔδωσαν τὴ γλῶσσα τοὺς γιὰ νὰ περιχωρήσει τὴν ἀπεριχώρητη Ἀλήθεια. Καὶ ἔδωσαν καὶ τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς γιὰ νὰ περιγραφοῦν οἱ ἀπερίγραπτες Ἀρετές. Καὶ ἔδειξαν στοὺς λαοὺς τί θά πεῖ Φιλία, τί θά πεῖ Ἀδερφικότητα, τί θά πεῖ Ἰσότητα, τί θά πεῖ Γενναιότητα, τί θά πεῖ Ἀλήθεια! Τί θά πεῖ, ἀπὸ ἐκεῖ πού εἶσαι «οὐ λαός», νὰ γίνεις «**Λαὸς τοῦ Θεοῦ**»!**

Ἄν δὲν τὸ δείξουμε αὐτό, θά σβήσουμε ἀπὸ τὸν κόσμον –καὶ καλά θά πάθουμε! **ΚΑΛΗ ΜΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗ!**

Νινέττα Βολουδάκη